

РЕШЕНИЕ

№ 29941

гр. София, 27.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 30.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **3901** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. А. Д., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № ПИ-71/02.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0000625/09.02.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. С разпореждането е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност на принудителното изпълнение по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. относно публични вземания, установени с Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г., в общ размер към 09.02.2026 г. 370 466,23 евро, от които главница 179 732,59 евро и лихви 190 733,64 евро.

В жалбата и представените в хода на делото становища оспорващият поддържа, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, поради неправилно приложение на чл. 19 и чл. 21, ал. 3 ДОПК. Твърди, че отговорността му по чл. 19 ДОПК е производна и акцесорна спрямо публичните задължения на „Макво“ ЕООД, поради което не може да продължи да съществува след погасяването и служебното отписване по давност на задълженията на дружеството. Посочва, че самият Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г. определя предмета на ревизията като „Отговорност за данък върху добавената стойност за задължения на „Макво“ ЕООД“, което според него изключва възприетата от органите теза за самостоятелен произход на вземането.

Жалбоподателят се позовава на чл. 21, ал. 3 ДОПК, съгласно който отговорността на третите лица

отпада с отпадането на задължението, за което е установена с влязъл в сила акт. Сочи, че с Разпореждане с изх. № С250022-137-0004231/25.07.2025 г. публичният изпълнител е приел, че задълженията на „Макво“ ЕООД са погасени по давност и ги е отписал, поради което е отпаднало материалноправното основание за принудително изпълнение срещу него. Според оспорващия погасяването по давност е материалноправен факт, който прекратява главното задължение, а не само възможността то да бъде събрано принудително. Поддържа, че различното третиране на погасяването чрез плащане и погасяването по давност би довело до недопустим резултат – едно и също публично вземане да бъде събирано повторно от третото лице, след като главното задължение е погасено.

Оспорващият излага и довод, че издаването на отделен ревизионен акт срещу него не изменя произхода и правната природа на вземането. Според него ревизионният акт има установително действие и индивидуализира отговорността, но не създава ново по произход данъчно задължение, независимо от задължението на дружеството. Счита, че образуването на отделно изпълнително производство и присъединяването на вземанията по ревизионния акт към вече съществуващо изпълнително дело са процесуални действия, които също не могат да преобразуват акцесорната отговорност в самостоятелно главно задължение.

В проведените открити съдебни заседания жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и представените писмени становища. Прави искане за отмяна на Решение № ПИ-71/02.03.2026 г. и на потвърденото с него разпореждане, за прекратяване на принудителното изпълнение относно задълженията, установени с Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г., и за връщане на преписката на публичния изпълнител със задължителни указания. Не претендира разноски.

Ответникът – директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., чрез процесуален представител старши юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа вече депозирано по делото становището, относно законосъобразността на акта. Твърди че не са налице основанията по чл. 225, ал. 1 ДОПК за прекратяване на изпълнителното производство. Сочи, че отговорността на жалбоподателя е установена с влязъл в сила ревизионен акт, издаден лично срещу него, който представлява самостоятелно изпълнително основание и не е отменен. Според ответника ревизионното производство срещу „Макво“ ЕООД и производството за ангажиране на отговорността на жалбоподателя са отделни производства, срещу двамата длъжници са образувани отделни изпълнителни дела и са предприети самостоятелни действия по обезпечаване и принудително изпълнение.

Ответникът приема, че отговорността по чл. 19 ДОПК е акцесорна, но счита, че отписването по давност на задълженията на главния длъжник не води автоматично до отпадане на установеното с ревизионен акт публично вземане спрямо третото лице. Поддържа, че давността се преценява отделно за всеки длъжник с оглед извършените спрямо него действия, които могат да я спират или прекъсват. Предсатвя и Решение № 38688/20.11.2025 г. по адм. дело № 10106/2025 г. на Административен съд София - град, с което е отхвърлена предходна жалба на М. Д. срещу отказ да се прекрати изпълнението на същите вземания. Прави искане жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер за дело без определен материален интерес.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. срещу М. А. Д. за събиране на публично вземане в размер на 20 лв., произтичащо от глоба по фиш № С807349/24.02.2015 г. на СДВР. На жалбоподателя е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С170022-

048-0027825/22.02.2017 г., връчено лично на 21.08.2019 г.

С Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г. на М. А. Д. е ангажирана отговорност по чл. 19 ДОПК за задължения за данък върху добавената стойност на „Макво“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за периодите 01.07.2016 г. – 31.07.2016 г. и 01.08.2016 г. – 31.08.2016 г. В ревизионния акт предметът е обозначен като „Отговорност за данък върху добавената стойност за задължения на „Макво“ ЕООД“. Актът е връчен на жалбоподателя на 11.03.2019 г. и е влязъл в сила, като по делото не се твърди и не се установява да е отменен или изменен.

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С190022-105-0245887/23.07.2019 г. към изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. са присъединени вземанията по ревизионния акт, възлизащи към 23.07.2019 г. общо на 460 841,22 лв., от които главница 351 546,39 лв. и лихви 109 294,83 лв.

С постановления от 23.07.2019 г. публичният изпълнител е наложил заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити и други вземания на жалбоподателя от банки, както и заповед върху притежаваните от него поименни налични ценни книжа. По изпълнителното дело са изпращани заповедни съобщения и разпореждания до банки. С Разпореждане за присъединяване с изх. № С240022-105-0011310/12.01.2024 г. са присъединени и вземания за разноси по изпълнителен лист от 29.08.2022 г. в размер на 113,79 лв. Разпореждането е връчено на жалбоподателя на 17.01.2025 г.

На 14.07.2025 г. жалбоподателят е подал възражение за изтекла погасителна давност на всички вземания по изпълнителното дело. С Разпореждане с изх. № С250022-137-0004195/23.07.2025 г. публичният изпълнител е отказал да погаси по давност задълженията по Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г. за периодите 01.07.2016 г. – 31.07.2016 г. и 01.08.2016 г. – 31.08.2016 г., както и разноските по изпълнителния лист.

С Разпореждане с изх. № С250022-137-0004231/25.07.2025 г., издадено по изпълнителното производство срещу „Макво“ ЕООД, публичният изпълнител е приел за погасени по давност и е отписал задълженията на дружеството, за които е била ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19 ДОПК. Това обстоятелство не се оспорва от ответника.

На 15.08.2025 г. жалбоподателят е подал ново възражение, в което е поискал прекратяване на изпълнителното производство спрямо него поради погасяването по давност на задълженията на „Макво“ ЕООД. С Разпореждане с изх. № С250022-137-0004706/26.08.2025 г. публичният изпълнител е отказал прекратяване на изпълнението. Жалбата срещу този отказ е оставена без уважение с Решение № ПИ-307/12.09.2025 г. на директора на ТД на НАП – С..

С Решение № 38688/20.11.2025 г. по адм. дело № 10106/2025 г. Административен съд – София-град, I отделение, 86 състав, е отхвърлил жалбата на М. Д. срещу Решение № ПИ-307/12.09.2025 г. Съдът е приел, че вземането по ревизионния акт е годно изпълнително основание, че предприетите по изпълнителното дело действия са прекъснали и спрели давността спрямо жалбоподателя и че към момента на постановяване на решението не е изтекла абсолютната десетгодишна давност. Решението е окончателно.

На 02.02.2026 г. жалбоподателят е подал по електронен път искане за служебно отписване на задълженията по Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г. и за прекратяване на принудителното изпълнение относно тях. В искането е посочил, че задълженията на „Макво“ ЕООД са погасени по давност и отписани с Разпореждане с изх. № С250022-137-0004231/25.07.2025 г., поради което на основание чл. 21, ал. 3 ДОПК е отпаднала и отговорността му като трето лице.

По искането е издадено Разпореждане с изх. № С260022-137-0000625/09.02.2026 г. В него публичният изпълнител е приел, че ревизионното производство срещу „Макво“ ЕООД е независимо от производството, в което е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19

ДОПК, че срещу двамата длъжници са образувани отделни изпълнителни дела и че задълженията на жалбоподателя са установени с влязъл в сила ревизионен акт, който не е отменен и подлежи на изпълнение. Позовал се е и на разрешението, дадено с Решение № ПИ-307/12.09.2025 г. и Решение № 38688/20.11.2025 г. на АССГ.

По тези съображения е отказал да прекрати изпълнението относно вземанията по ревизионния акт, които към 09.02.2026 г. са посочени в общ размер 370 466,23 евро, от които главница 179 732,59 евро и лихви 190 733,64 евро.

Срещу разпореждането жалбоподателят е подал жалба по административен ред с вх. № 54-30-1884/16.02.2026 г.

С Решение № ПИ-71/02.03.2026 г. директорът на ТД на НАП – С. е оставил жалбата без уважение. Решаващият административен орган е възприел изводите на публичния изпълнител, че производството срещу главния длъжник и производството срещу третото отговорно лице са самостоятелни, че ревизионният акт срещу жалбоподателя е годно и неотпаднало изпълнително основание и че спрямо него са извършвани самостоятелни действия, които имат значение за давността. Приел е, че не са налице основанията по чл. 225, ал. 1 ДОПК за прекратяване на изпълнителното производство.

Решението е съобщено на жалбоподателя по електронен път на 06.03.2026 г. Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 11.03.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от лице с правен интерес, след изчерпване на задължителния административен ред, срещу подлежащ на съдебен контрол акт и в седемдневния срок по чл. 268, ал. 1 ДОПК, считано от съобщаването на решението.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът извърши цялостна проверка за законосъобразност на оспорените актове на основанията по чл. 146 АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК.

Решение № ПИ-71/02.03.2026 г. е издадено от компетентен орган по чл. 267, ал. 2 ДОПК. Към датата на постановяването му титулярят на длъжността директор на ТД на НАП – С. е ползвал разрешен платен годишен отпуск (видно от Заповед № 2110/24.02.2026 г.), а издателят на решението е бил надлежно оправомощен да изпълнява правомощията му със Заповед № 3-ОПР-30-33/06.11.2025 г. Потвърденото разпореждане е издадено от компетентен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. в рамките на образуваното изпълнително производство.

Актовете са издадени в писмена форма и съдържат фактическите и правните основания за постановяването им, както и указания за реда и срока на обжалване. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Искането на жалбоподателя е разгледано по същество, срещу разпореждането е осъществен административен контрол, а относимите документи от изпълнителното производство са приобщени към преписката.

В случая спорът е материалноправен и се свежда до това дали погасяването по давност и отписването на задълженията на главния длъжник водят на основание чл. 21, ал. 3 ДОПК до отпадане на установената с отделен ревизионен акт отговорност на третото лице, независимо от давностните срокове и изпълнителните действия спрямо него.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ДОПК, в приложимата редакция, който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител или търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрива факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител, и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски,

отговаря за непогасеното задължение.

По силата на чл. 21, ал. 1 ДОПК в случаите по чл. 19 отговорността на третото лице се установява с ревизионен акт. Съгласно чл. 21, ал. 3 ДОПК отговорността на третите лица отпада с отпадането на задължението, за което е установена с влязъл в сила акт.

Член 20 ДОПК урежда поредността при принудителното изпълнение, като обезпечението и принудителното изпълнение се насочват първо срещу имуществото на задълженото лице, за чието задължение се носи отговорност.

От систематичното тълкуване на тези разпоредби следва, че отговорността по чл. 19 ДОПК е производна и акцесорна по отношение на публичното задължение на юридическото лице, но е лична по отношение на нейния субект и правопораждащите я предпоставки. Акцесорността се проявява в предмета и пределите на отговорността – третото лице отговаря за непогасеното задължение на главния длъжник и не може да бъде задължено в по-голям размер, както и в установената с чл. 20 ДОПК поредност на принудителното изпълнение. Тя обаче не означава пълно тъждество между правоотношенията с главния длъжник и с третото отговорно лице, нито общо течение на погасителната давност спрямо двата самостоятелни правни субекта.

В този смисъл е и разрешението в Тълкувателно решение № 5/29.03.2021 г. по тълк. дело № 7/2019 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд. В мотивите му отговорността по чл. 19 ДОПК е определена като особен случай на лична имуществена отговорност на трето лице за публичните задължения на задължено юридическо лице – главен длъжник, ограничена до размера на непогасените задължения и възникваща при кумулативното наличие на предвидените от закона предпоставки. Тълкувателното решение не приема, че давността спрямо главния длъжник и спрямо третото лице тече общо, нито че погасяването по давност спрямо единия длъжник автоматично се разпростира спрямо другия.

Не води до различен извод и решението от 13.10.2022 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-1/21, МС. В него е прието, че правото на Съюза допуска национална уредба, съгласно която управителят на юридическо лице може да носи солидарна отговорност за неплатения от дружеството ДДС, когато са изпълнени установените в националното право материалноправни предпоставки. Съдът на Европейския съюз отчита акцесорния и субсидиарния характер на отговорността, но не се произнася по течението на погасителната давност при отделни изпълнителни основания срещу юридическото лице и третото лице. Поради това решението не обосновава твърдяната от жалбоподателя автоматична последица от отписването на задълженията на дружеството.

В случая отговорността на жалбоподателя е установена с Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г., издаден лично спрямо него и влязъл в сила. Ревизионният акт не е отменен или изменен и съставлява самостоятелно изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1 ДОПК. Това не променя произхода на вземането и неговата връзка със задълженията на „Макво“ ЕООД, но индивидуализира третото лице като отделен длъжник и поражда възможност за предприемане на изпълнителни действия спрямо неговото имущество при спазване на изискванията на чл. 20 ДОПК.

Погасителната давност се преценява спрямо всеки длъжник според относимите към него юридически факти. Спирането и прекъсването ѝ са свързани с конкретното изпълнително производство и с предприетите спрямо съответния длъжник действия. Отделното ревизионно производство, отделният изпълнителен титул и самостоятелните действия по обезпечаване и принудително изпълнение обуславят самостоятелно течение на давността спрямо жалбоподателя. Погасяването по давност на възможността вземането да бъде събрано от „Макво“ ЕООД не заличава с обратно действие фактическия състав, въз основа на който с влязъл в сила ревизионен

акт е ангажирана отговорността на третото лице, и не обезсилва този акт.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 3 ДОПК не обосновава обратен извод. Предвиденото в нея отпадане на отговорността следва да се свърже с отпадане на задължението като предмет на отговорността – например поради отмяна на акта, с който то е установено, плащане, прихващане или друг погасителен факт, който обективно намалява или премахва подлежащото на събиране главно вземане. Погасителната давност обаче има действие в конкретното правоотношение и настъпването ѝ се определя от обстоятелствата по отношение на съответния длъжник. Ето защо признаването на изтекла давност и отписването на вземането в производството срещу главния длъжник не са равнозначни на отпадане на отделно установената отговорност на третото лице, спрямо което давността не е изтекла.

Доводът на жалбоподателя, че така едно и също задължение би било събрано повторно, е неоснователен. Отговорността по чл. 19 ДОПК не допуска държавата да получи изпълнение над размера на главното вземане. В случая обаче отписването по давност не представлява плащане и не води до постъпване на суми за погасяване на публичното вземане. Продължаването на изпълнението срещу третото лице не създава възможност за двойно събиране, а реализира установената с влязъл в сила акт негова лична имуществена отговорност при самостоятелно незавършила спрямо него давност.

Неоснователно е и възражението, че процесуалната самостоятелност на производствата е без значение. Действително тя не превръща отговорността по чл. 19 ДОПК в собствено данъчно задължение на третото лице и не премахва установените от закона нейни предели. Самостоятелността е релевантна обаче за давността, тъй като изпълнителните действия имат действие в изпълнителното правоотношение, в което са предприети. Поради това правната последица от давността спрямо „Макво“ ЕООД не може да бъде пренесена върху жалбоподателя, без да се съобразят извършените спрямо него действия по обезпечаване и принудително изпълнение.

Следва да се обсъди и представеното по делото Решение № 38688/20.11.2025 г. по адм. дело № 10106/2025 г. на Административен съд София - град, макар решението да е постановено по оспорване на предходен отказ на публичния. В него е прието, че производствата срещу „Макво“ ЕООД и срещу жалбоподателя са самостоятелни, че действията по изпълнение имат отделни последици за давността и че влезият в сила ревизионен акт срещу жалбоподателя продължава да бъде годно изпълнително основание. След постановяването на това решение не се установява нов правопогасяващ факт спрямо жалбоподателя, изменение на приложимата нормативна уредба или задължително тълкуване на Върховния административен съд или Съда на Европейския съюз, което да налага различен правен резултат.

Съдът съобрази, че по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. са предприемани действия по обезпечаване и принудително изпълнение спрямо жалбоподателя, включително налагане на запови с постановления от 23.07.2019 г. Тяхното значение за давността и липсата на изтекла абсолютна десетгодишна давност са приети и с горецитираното решение на АССГ. Жалбоподателят не сочи нови обстоятелства след постановяването му, от които да следва погасяване по давност на установеното спрямо него вземане. Искането му от 02.02.2026 г. е основано единствено на отписването на задълженията на главния длъжник, извършено още на 25.07.2025 г. и съобразено в предходното съдебно производство.

При тези обстоятелства не е налице основание за прекратяване на принудителното изпълнение по чл. 225, ал. 1 ДОПК относно вземанията, установени с Ревизионен акт № Р-22221518003805-091-001/11.03.2019 г. Публичният изпълнител правилно е отказал исканото прекратяване, а решаващият административен орган законосъобразно е оставил жалбата срещу разпореждането

без уважение.

По изложените съображения съдът приема, че Решение № ПИ-71/02.03.2026 г. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С260022-137-0000625/09.02.2026 г. са издадени от компетентни органи, в предписаната форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Не са налице основания за отмяната им по чл. 146 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в претендирания минимален размер от 102,26 евро, определен съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 268, ал. 2 във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Д. срещу Решение № ПИ-71/02.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0000625/09.02.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА М. А. Д., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 102,26 (сто и две евро евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК.

СЪДИЯ: